

Paul White

Z malých levhartů

v
y
r
ů
s
t
a
j
í

velcí levharti

Daudi, ošetřovatel nemocnice v džungli ve východní Africe, vyprávěl pacientům večer u ohně příběhy. Napínavým a přitom jednoduchým způsobem jim tak vysvětloval život s Bohem. Jednou jim vyprávěl také tento příběh:

Z malých levhartů vyrůstají velcí levharti

Lovec Perembi se tiše plížil džunglí. V pravé ruce nesl luk, na zádech měl toulec se šípy. Po boku měl pověšený lovecký nůž a levou rukou svíral kopí, na které nasadil nejostřejší špici. Šel opatrně

proti větru. Jeho oči prozkoumávaly každý stín a každý keř v hustém trnitém křoví, kolem kterého šel. Najednou zůstal stát.

Něco se tam pohnulo!

Bleskovou rychlostí vložil do luku šíp, ale pak si zklamaně odplivl. Byla to jen zebra, která nepřináší užitek

žádnému lovcovi, protože zebří maso není chutné pro žádný žaludek.

Perembi přemýšlel o levhartovi, za jehož kožešinu se na trhu může koupit mnoho krav. Pokračoval ve svém lovu. Křoviny kolem něho pohlcovaly světlo, které pronikalo jen v proučích. Ostře se rozhlížel kolem sebe. Chewi, levhart, mohl být dobře schovaný v tomto houští. Mohlo se stát, že jej člověk nezpozoruje dřív, než ho napadne svými silnými zuby a tlapami.

Náhle Perembi uskočil do stínu stromu a bez hnutí čekal. Něčeho si všiml.

Napjatě to pozoroval, ale tentokrát to byla pouze Twiga, žirafa, jejíž tělo bylo ve stínu sotva znatelné. Jenom její hlava vyčnívala nad stromy a okusovala zelené větvičky. Perembi zlostně pokračoval v lovu.

Pojednou se opět zastavil a tentokrát nebyl zklamán. Do tětiny luku vložil nejostřejší šíp a tiše se skryl za kmen velkého stromu. Kopí měl připravené vedle sebe.

Na skále se na slunci vyhříval levhart.

Perembi držel luk. Oči mu zazářily radostí, když uviděl, jak velké to je zvíře. Levhart měl nádhernou kožešinu s jasně ohraničenými skvrnami.

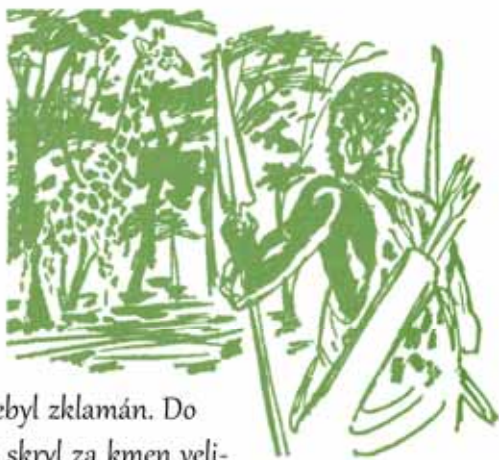
„Tento úlovek se vyplatí,“ jásal Perembi.

Pečlivě zamířil. Šíp zasvištěl vzduchem. Perembi skočil k druhé straně stromu, v jedné ruce kopí, v druhé lovecký nůž.

Napjatý, připraven skočit dopředu nebo utéci, čekal, potom pomalu sklopil zbraně k zemi. Na obličejí se mu rozhostil úsměv. Chewi, levhart, byl mrtev. Jeho silné svaly se uvolnily.

Perembi se dal do stahování kožešiny z té velké kočkovité šelmy. Palcem zkoušel ostří svého nože. Jak byl ostrý! Přemýšlel, jak má říznout, aby kůže zůstala co možná nepoškozená.

Vtom instinktivně pocítil nebezpečí. Vlasy mu vstávaly na hlavě. Uchopil kopí. Otočil se a tu –

ani ne dva kroky od něho stál druhý levhart.

Perembi zůstal úplně klidný, protože to byl nejmenší levhart, jakého kdy viděl. Perembi bleskurychle zabořil nůž do kůry trnitého keře. Odkrojil pruh kůry a uvázal ho opatrně kolem těla malého levharta – a přivázal ho ke stromu.

Pak stáhl kůži z velkého zvířete. Když byl s tímto úkolem hotov, přehodil si kožešinu přes ramena, takže velkou hlavu šelmy táhl téměř po zemi.

Když byl s tímto úkolem hotov, přehodil si kožešinu přes ramena, takže velkou hlavu šelmy táhl téměř po zemi. Odvázal ze stromu pruh kůry, na které byl přivázaný malý levhart a také jeho si přehodil přes záda. Pevzneseně kráčel džunglí ke své chatě. Myslel na zisk,

který bude mít při prodeji velké kožešiny a maloval si, co všechno si teď bude moci koupit. Jsem odvážný, šikovný lovec a mám velké jmění, myslel si.

S vítěznou písní na rtech přišel do vesnice. Lidé ho zdravili a děti se smály a křičely údivem

a radostí. Pak uviděly malého levharta. „Ano,“ volaly. „Jé, to je roztomilý malý chlapík. Podívejte, jaké má milé oči.“ Malé ruce ho hladily po kožíšku.

„Ano,“ řekly děti, „s ním si budeme hrát.“

Lovec se smál a ukazoval starším z vesnice cennou kožešinu. Náčelník, který slyšel o jeho úspěchu, jej přišel pozdravit a chválil jeho zručnost. Pak uviděl skupinku smějících se dětí. Náhle zůstal stát a pozvedl své kopí.

„Ne,“ řekl, „malý levhart není pokojné zvíře, které bychom chtěli mít v naší vesnici. Z malých levhartů vyrůstají velcí levharti a velcí levharti zabíjejí.“

Ale děti žadonily: „Prosím, nezabíjej našeho malého levharta. Podívej se, jaké má krotké oči a jak nám jí kaši z ruky. Tlapky má ještě moc malé, než aby nás mohly

poranit. A zuby, podívej, jak jsou maličké.“

Také lovec se za ně přimlouval. „Nic se nemůže stát,“ řekl, „je to jen malé zvíře.“

„Jistě,“ řekl náčelník, který byl zároveň nejlepším lovcem svého kmene, „ale z malých levhartů vyrůstají velcí a ti zabíjejí. Poslechněte mou radu a nechte mě, abych ho hned zabítil!“

Ale všichni mu odporovali.

Den za dnem krmily děti malého levharta ovesnou kaší a on pomalu rostl. Rostly jeho zuby i jeho tlapy. Tmavé skvrny na kožichu měl čím dál větší. Ale pořád ještě měl ty nejpřátelštější oči, jaké bylo možno si představit. Děti si s ním hrály a škádlení těch malých ho nezlobilo. Tahaly ho za ocas a za uši, ale jeho oči zůstávaly stále přátelské. Když byl čas jídla, děti mu bezstarostně dávaly do tlamy kaši.

Jeho tlapy a zuby však rostly a rostly také tmavé skvrny na jeho kůži.

Jednoho rána stál před Perembiho chatou náčelník. V ruce měl lovecký nůž. Nyní už dorostlý levhart vyběhl ven. Náčelník ustoupil nazpět, nůž měl připravený k úderu.

Ale sousedé zadrželi jeho ruku a volali:

„Klidně schovej nůž, náčelníku! To je náš levhart, kterého jsme vykrmili ovesnou kaší.

Má ty nejmírnější oči v celé džungli. Jsme bezpeční. A naše děti si s ním hrají.“

Ale náčelník zavrtěl hlavou: „I když byl krmený jen kaší a i když si s ním děti ještě tak pěkně hrají, přesto malí levharti vyrostou a velcí levharti zabíjejí!“

„Podívej,“ řekl Perembi se smíchem a šťouchl do levharta nohou. Palcem u nohy jej polechtal. Zvíře zhluboka zavrňelo a blahem se převalovalo.

„Ach,“ řekl, „toho se nikdo nemusí bát. Jiných možná ano, ale tohoto ne. Vždyť dostával jen kaši.“

Náčelník pokrčil rameny. „Slyšeli jste moji radu. K povaze levhartů patří to, že zabíjejí.“

Ale vesničané jej neposlechli. Denně krmili svého levharta kaší. Zuby měl silnější, jeho tlapy rostly a tmavých skvrn na kožešině mu přibývalo. Jeho oči však neztrácely svou mírnost, ani když mu na zádech seděly čtyři děti a řídily jízdu jeho ocasem.

Mnozí vesničané vrtěli hlavou a říkali:

„Jaké se z něho stalo silné zvíře.“

Avšak Perembi se jen smál.

„Ovšem. Ale byl krmen pouhou kaší a nemá v sobě žádnou divočinu.“

„Malý“ levhart pojídal kaši ve velkém množství. Jednoho dne byly jeho zuby větší než ty, které nosil na krku Muganga, medicinman. Jeho drápy byly delší a ostřejší než největší trny v džungli. Pokojně švihal svým dlouhým ocasem a jeho oči byly nejmírumilovnější v celém pralese.

Potom, jednoho rána, běželo nejmladší dítě Perembiho dolů k prameni. Trnitá větve tam rostla přes cestu a poškrábala dítěti koleno. Červená krev tekla po noze dítěte a z očí se mu začaly kutálet velké slzy.

Když Chewi, levhart, uslyšel křik, utíkal za dítětem. Velkým jazykem olízl odřenou nohu. Ještě asi vteřinu byly jeho oči hnědé a krotké. Pak se náhle změnily a byly ocelově tvrdé. Jeho obrovská pracka zasvištěla vzduchem a zasažené dítě padalo po hlavě do trnitého křoví, příliš vyděšené, než aby mohlo křičet.

Chewi, levhart, se otočil a pomalu šel k domu lovce. Pod skvrnitou kůží mu hrály silné svaly. Ostré drápy se roztahovaly. Se zlým zavrčením vycenil dlouhé zuby. V ocelově tvrdých očích se objevil chladný, krutý a zlý záblesk.

V chatě seděl Perembi a vyřezával nové šípy. Ve stínu uviděl, jak do chaty vstupuje Chewi.

„Nenda,“ křikl, „běž ven!“ a sklonil hlavu, aby vyhledil hrubou plošku.

Ve stejný okamžik zaútočily zuby a tlapy Chewiho. V náhlé hrůze Perembi vykřikl. Rukou sáhl po noži, ale síla kdysi „malého“ levharta, který vyrostl, byla příliš veliká. Za malou chvíli jeho ruka přestala svírat nůž. Lovec Perembi byl mrtev.

Zpráva se roznesla po vesnici jako vítr. Všichni utíkali hlava nehlava a schovávali se.

Kdysi malý levhart ve své síle a divokosti procházel celou vesnicí.

S kopím v ruce šel levhartovi vstříc ze své chaty náčelník. „Já jsem je varoval,“ šeptal tiše. Pak na něho levhart skočil. Začal divoký boj na život a na smrt. Náčelník byl poraněn na rukou, na nohou a na boku. Nakonec však ležel levhart v krvi mrtvý na zemi. Náčelník zavolal své lidi.

„Levhart je mrtvý. Už se ho nemusíte bát. Ale také Perembi je mrtvý. Na mé varování nedbal. Z malých levhartů jednou vyrostou velcí levharti. A velcí levharti vždycky zabíjejí.“ –

„Tento příběh obsahuje dvě hádanky,“ řekl Daudi posluchačům.

„Kdo je levhart? A kdo je náčelník?“

M'gogo vyskočil:

„Jméno levharta je „hřích“. Neboť z malých hříchů se stávají velké hřichy. A velké i malé hřichy zabíjejí. A náčelník představuje Božího Syna. On byl také raněn na ruku, na nohou a na boku. Zemřel, aby nám bylo odpuštěno.“

„Ano,“ potvrdil Daudi, „Bible říká: „On byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni.“

Přeloženo z knihy P.Whiteho: *Unter dem Buyubaum*
R. Brockhaus Verlag Wuppertal 2003

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz

2015